nud, oh aulik herra, kuidas teie ial arro saaksite sest römust, mis tundsin siis, kui omma kaddund nahk kotta, ni täis kui olli olnud, sealt jälle leidsin. Selle arwamatta römo ja önne pärrast, mis nüüd tundsin, nähti se rahhakot kahhewörra ni raske, kui enne olli olnud, ja sure öiskamisega kissendasin: Oh Jummal, Jummal! kuis ial ollen sinno helde armo wäärt! Sago sind tuhhat ja tuhhat korda tännatud! — Rahha pärrast ei sünni kül mitte ülle wägga suurt römo tunda, nenda kui kirriko öppetaja weel hilsaste omma jutlusse sees meid maenitses; agga eks meie ei olle ikka nödrad lomad, ja seks pean kül tunnistama, et need kallid jutlusse sannad sel korral ei tulnud ei polegi minno mele, waid et ei olnud muud möttid minno süddames, kui ikka ueste Jummalat tännada se leitud rahha eest. — „Siis kallasid wissiste kohhe tee peal taggasi," ütles moisa herra, „et saaksid omma uut

kübbarat kätte". — Ei, aus herra; hakkatusses noudsin kül ka seddasamma; agga pärrast sain selle mötte peale, et sedda ei olnud ehk mitte nenda Jummala tahtmist möda; waid sest et ollin sedda rahha korral kaddund, piddi ehk minnule tähheks sama, sedda rahha ühhe tarwilissema asja pärrast hoida. Eks wanna kübbarat sünniks weel suggogi naese läbbi parrandada. Nisuggused mötted jäid minno seltsimehheks senni kui koio sain. Seäl wöttis teine suur röom mind wasto, olgo ka, et ei keddagi minno ommadest ei tulnud, sedda uut römo minnule kulutamatta. Tubba olli üsna tühhi kui sisse astusin. Keik, naene ja lapsed, suremad ja pissemad, ka se keige wätim, kes alles emma sülles, puhhas ollid reie alluses se ainsa lehma ümber korjatud, mis ennamiste meid toidab, ja mis kolmest näddalast sadik ni haige olli olnud, et iggal hommikul kartsime, tedda surnuks ette